

DOSSIER JURISPRUDENTIE ZORGPLICHT

Hof Amsterdam, 21 december 2021
Nr. ECLI:NL:GHAMS:2021:4047

Adviestaak adviseur strekt zich uit tot hem bekende feiten

De belangrijke taak van de adviseur is om de belangen van de tot zijn portefeuille behorende verzekeringen van zijn klanten te bewaken. Om zich van die taak te (kunnen) kwijten moet de adviseur wel weten waarover hij moet adviseren. Feiten die hem door toedoen van zijn klant onbekend gebleven zijn, kunnen hem nadien niet voor de voeten geworpen worden. Oftewel: als de adviseur in het duister tast over de reikwijdte van zijn zorgplicht, bijvoorbeeld ten aanzien van elders lopende verzekeringen die niet tot zijn portefeuille behoren, zal een zorgplichtclaim geen doel (moeten) treffen. Een dergelijke zaak werd in hoger beroep voorgelegd aan het Hof Amsterdam. De casus was als volgt.

X B.V. is een directmarketingbureau. De bestuurders van X en één medewerker, mevrouw Y, hebben een leaseauto tot hun beschikking. De auto's worden geleased van Leasepoint B.V. De verzekeringen van de auto's werden door Leasepoint via Aon geregeld. De aan mevrouw Y ter beschikking gestelde leaseauto was WA en casco verzekerd. Ook was er een ongevallenverzekering gesloten. Een schadeverzekering voor inzittenden (SVI) was niet gesloten. Mevrouw Y heeft in de zomer van 2008 een ongeval gehad met haar leaseauto. Het ongeluk kon gebeuren doordat mevrouw Y geen voorrang verleende aan een andere auto, waarna er een botsing ontstond. Als gevolg van deze aanrijding heeft mevrouw Y letsel opgelopen. In 2011 heeft mevrouw Y haar werkgever X aansprakelijk gesteld. Mevrouw Y stelt in dat verband dat X ten onrechte heeft nagelaten een SVI dan wel een WEGAM (werkgeversaansprakelijkheid motorrijtuigen)-verzekering te sluiten. Dit levert een schending van artikel 7:611 BW ('goed werkgeverschap') op. Nationale-Nederlanden is de aansprakelijkheidsverzekeraar van X. Namens X heeft NN aansprakelijkheid erkend voor het verzuim van X om een SVI te sluiten. Tussen NN en mevrouw Y is een minnelijke regeling tot stand gekomen. Door NN is aan mevrouw Y een bedrag betaald van ruim 300.000 euro. De hiervoor genoemde aansprakelijkheidsverzekering (AVB) is tot stand gekomen via bemiddeling van de adviseur. Laatstgenoemde was de vaste verzekeringsadviseur van X en had, naast de AVB, ook het merendeel van de overige verzekeringen van X in zijn portefeuille. NN is van oordeel dat de adviseur had moeten zorgen voor een adequate verzekeringsdekking, te weten het afsluiten van de SVI.

NN vordert dan ook als gesubrogeerd verzekeraar de aan mevrouw Y betaalde schadevergoeding van de adviseur. Volgens NN is de adviseur tekortgeschoten in de op hem als adviseur rustende taak om X te wijzen op (de gevolgen van het ontbreken van) een SVI. Volgens NN had de adviseur aan X kenbaar moeten maken dat het sluiten van een dergelijke verzekering noodzakelijk is op grond van artikel 7:611 BW. Als de adviseur dat zou hebben gedaan, dan had NN nu geen schade hoeven regelen met mevrouw Y, maar zou de SVI daar dekking voor hebben geboden. NN maakt aan het adres van de adviseur het verwijt dat hij heeft verzuimd om te zorgen voor een adequate verzekering die de schade van de werknemers van X zou dekken als zij voor hun werk met de leaseauto op pad waren. NN is van mening dat de adviseur niet heeft gehandeld zoals van een zorgvuldig handelend adviseur mocht worden verwacht. Er is dus volgens NN sprake van wanprestatie van de adviseur jegens X.

De adviseur verweert zich hiertegen. Volgens de adviseur heeft hij sinds 2003 de verzekeringen van X in de portefeuille, maar met uitzondering van de motorrijtuigenverzekeringen. De adviseur wist überhaupt niet dat X (lease)auto's in bezit had. De rechtbank overweegt dat dit een relevante omstandigheid is, waarvoor uitsluitend X verantwoordelijk te houden is. De rechtbank overweegt dat de zorgplicht van de adviseur niet zo ver gaat dat hij, zonder concrete aanleiding, buiten de tot de portefeuille behorende verzekeringen navraag had moeten doen naar de verzekeringen die X elders had afgesloten. Van de adviseur hoefde dus niet gevergd te worden

dat hij X had moeten wijzen op het ontbreken van een SVI. De vordering van NN wordt dan ook afgewezen.

In hoger beroep richt NN een grief tegen dit oordeel van de rechtbank. Volgens NN is de adviseur wel degelijk in zijn zorgplicht jegens X tekortgeschoten. Maar het hof gaat hier niet in mee en volgt het door de rechtbank gegeven oordeel. Het hof schetst als uitgangspunt dat het de taak is van de adviseur om de klant erop te wijzen dat bepaalde feiten of omstandigheden gevolgen kunnen hebben voor (het ontbreken van) de verzekeringsdekking. Deze feiten of omstandigheden moeten de adviseur dan wel (redelijkerwijs) bekend zijn. Om deze feiten of omstandigheden boven water te krijgen, moet de adviseur zich actief opstellen. Maar dat is niet onbegrensd. In dit geval staat vast dat X niet aan de adviseur had gemeld dat er ten behoeve van mevrouw Y een leasecontract was afgesloten. Volgens het hof had de adviseur in dit geval geen aanleiding om te veronderstellen dat er zo mogelijk leaseauto's aan werknemers ter beschikking werden gesteld. De adviseur kan zich bij het stellen van vragen beperken tot het inventariseren van risico's van daadwerkelijk te verwachten verkeersrisico's, aldus het hof. Dit betekent dat NN ook in hoger beroep bot vangt en dat niet is komen vast te staan dat de adviseur zijn zorgplicht heeft geschonden. Volgens het hof kan de adviseur geen verwijt gemaakt worden dat X geen SVI had gesloten voor de werknemers.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.